

רחל מרחלת על כל העולם



לימודים הם התענוג הגדול ביותר בחיים.
עד כאן סיפורו של החבר.

★ ★ ★
שופט מבית-הדל

לחי סיים את לימודיו באוניברסיטת לונדון ב-1939. כעבר שנה, כשקיבל את התואר בריטור, חזר לארץ.

בתקופת מלחמת העולם השנייה היה תובע



המורה

השופט המחוזי אליעזר אוניברסיטה העברית, מחלק תעודות לתלמידיו.

במשפטי ספורות, ועם סיום המלחמה מונה לשופט שלום בתל-אביב, הוא היה שופט טוב, סיפר השבוע עו"ד ר' דין תל-אביב, אבל מלבד זאת ידע גם להבין לגנש תאום. הוא הגן על חלשים, ולא נתן להתעלל בהם בבית-המשפט.

בבית-המשפט בתל-אביב זוכרים עדיין את משפטו של קצין עיוור, שנערך בימי ה-מנדט. לגנש לא היה עורך-דין, אך מלחי פסק לבסוף כי אין להאשים את האיש ב-קבצנות. הוא קיבל את כספו בתמורה ל-ניגוחו, קבע אז השופט.

ב-1949, כשלהי מלחמת השיחור, מונה מלחי לשופט-שלום ראשי. או דבק בו ה-כינוי "שופט מבית הלל", שכן המשיך ב-מסורת הלגברצ'לית שלו גם בכהונתו ה-חדשה.

באחד הסיפורים, כשהובא בפניו נאשם בפריצה, רשם לפניו מלחי את תום תקופת-המאסר שפסק לו, וזימן אליו את האסיר המשוחרר כעבור שנים.

מלחי הומן את העברין לבית-קפה, שוחח עימו שעה ארוכה ושלה אותו לכתובת מסו-יימת עם המלצה. האסיר-לשעבר שוקם בעבודה.

כעבור חודשים ספורים, כשהוטרו האיש על-ידי המשטרה, לא היסס מלחי לטלפן לעמוס בן-גוריון, שהיה אז מפקד המשטרה במחוז תל-אביב, ודרש ממנו לתת שאנס לעברין, ואמנם, מאז לא חזר האיש לפשע, הפך למעריץ נלהב של השופט. אני חייב לו את חיי, אמר באחת ההודמניות.

ב-1952 מונה מלחי לשופט מחוזי, והחל גם להרצות בבית-הספר הגבוה למשפט ו-כלכלה, שהפך, מאוחר יותר, לשלוחת האוני-בסיטה העברית בתל-אביב. אז נהג לעזור לסטודנטים מחוץ לשעות ההוראה, והרבה עורכדין זוכרים לו עד היום את עצותיו הטובות, אותן קיבלו ממנו בהיותם סטו-דנטים.

הוא היה מרצה בבהירות ולעניין, סיפר אחד מחלמידיו, "הנוכחות בשעוריו היתה כמעט מלאה — דבר נדיר אצל הסטודנטים למשפטים. הוא עזר לנו להוציא את סיכומי ההרצאות בחוברת, על חשבון זמנו הפנוי, למרות שלא היה חייב לעשות זאת."

★ ★ ★

פרשת דרייפוס

ד לזמן האחרון עבד אליעזר מלחי במשכורת ברוטו כסך 1898 לירות. הוא נהג במכונית הילמן ישנה, אותה החליף רק לאחרונה בקורסינה.

"אינני מתלהב ממכוניות מפוארות, ומסי-פיקה לי מכונית בינונית, כדי שתובילני מן הבית אל העבודה", הסביר, כשהתפוצצה הפרשה נטל השופט חופשה וגור על עצמו אלם מוחלט.

הסבירה השבוע אשתו: "הרבה אנשים רעבים לפרשות, והם קפצו על העניין הבת-להבות, אך אני משוכנעת שהצדק ינצח ר-בעלי יוכיח את צידקתו. העניין דומה, ל-דעתי, לפרשת דרייפוס מודרנית."

הסיסה לאפולו

כליך הרבה זמן לא נשמעו שום חדשות ממונה זילברשטיין. כבר עברו אולי שלושה חודשים מבלי שהיא ראתה את יד ברינר באופן אישי, מבלי שהיא השתתפה באיזה שערוריה קטנה או גדולה, ולא החלי-פה את התסרוקת שלה, ולא את צבע השיער ולא את הגברים שלה.

היא נעלמה לגמרי מהשטח, ובמידה ש-הופיעה בו, עשתה את זה תמיד בחברת חברה פנועה, או מספר חברות צנועות. ה-גברים התל-אביביים עזבו אותה באכזבה, הם הבינו שהיא החליטה לוותר על תענוגות העולם הזה ולהתנזר מהגברים.

אבל מי שהתעניין בנושא בצורה עמוקה יותר, יכול היה לגלות שהיא החליטה ל-ע-שות בדיוק ההיפך. היא החליטה להתחתן, החתן שלה צרפתי וקוראים לו ז'אן-פ-ייר פיליבר. יש לה דעה נפלאה עליו.

לפי דעתה הוא צר-פתי, והוא בן 23, ויש לו קול יפה.

הוא ביקר בארץ לפני חצי שנה, הר-פיע בשרתון כאחד מזמרי פאריס. הוא לא ביקרה בשרתון, לא שמעה אותו שר ולא היתה לה הזדמ-נות להכיר אותו. אבל אחר-כך הוא בא לדיסקוסק, לא שמתו אליו לב הת-חלה, היא מספרת, רק אחרי כמה ימים זה התחיל ביניהם. כילינו ביחד נהדר, ואחר כך הוא נסע, אנחנו כל הזמן מתכתבים, ואני אוספת על הזמן כל כספי, כשהיה לי די כסף, אסע אליו לארצות-הברית להתחתן.



מונה

לכל מיני נשים יש כל מיני יתרונות. יש נשים שהן עשירות, יש נשים שהן יפות. לאירית פדרמן עור המול להיות גם יפה וגם עשירה. היא לא הייתה העשירה במש-פחה שלה. יש לה גם אח עשיר, מיקי, וגם אבא ואמא עשירים, אבל היא הכי יפה מכולם. היא צעירה (49) שחרחרת ותמיחה. כל הדוגמניות מקנאות בה, למרות שהיא מעולם לא עלתה על מסלול התצוגות. היא יותר רזה מכולן, יותר יפה מהן ויותר גבוהה, ומלבד זה בניגוד לרוב הדוגמניות, היא שוחררה מהצבא בגלל חוסר משקל. וזאת הוכחה חותכת לטיב גיורתה.

כיוון שבמשפחה שלה יש הרבה כסף, הח-ליטו ההורים לשלוח אותה לראות את ה-עולם. כפתחה שלחו אותה לפאריס. היא הסתכלה בפאריס, הסתכלה בה והס-תכלה בה ומה ראתה שם בסוף? היא ראתה שם בחור לבנותי-אחמד. גם הוא ראה אותה.

עד שמונה זילברשטיין מצאה את ייעודה האחרון בחיים, היה ייעוד אחר לגמרי. היא היתה צריכה להיות שחקנית. היא הופיעה בכל הסרטים הישראליים. היא התחילה את הקאריירה הארוכה שלה ביהודית והמשיכה בהטל צל ענק, ואחר כך היא המשיכה ב-מיצע קהיר ובשני קוני למל.

אחר-כך, כשהתחילו להסריט את סבינה היא הגיעה לשיא הקאריירה שלה. בסבינה היא כבר לא היתה סטיסטית פשוטה, היא היתה המחליפה של אורה ברטוק.

היא לא אוהבת את אורה ברטוק. "סתם כלבה", היא אומרת, ובכלל היא לא כל כך אוהבת את הקאריירה הישנה שלה. היא כבר מאוהבת בחושה. "אני מכינה את עצמי לנשואין", היא אומרת. "זה די מוצא חן בעיני". גם בעלה מוצא חן בעיניה. "לקי דעתי", חיהתה את דעתה, הוא אפולו."

בין קידושין לחו"ל

הם התיידדו, ואולי גם יחדו מזה, וכשה-הורים החרדים גילו מה עושה הבת שלהם במקום לראות את העולם, הם הודיעו להם הוציאו אותה מיד מפאריס, ושלחו אותה לדודה במכסיקו. אירית נסעה לדודה במכסיקו, אבל הגורל שלה רדף אחריה. גם שם היא מצאה בחור צעיר שמצא אותה, והם שניהם בילו נפלא אצל הדודה. גם זה לא מצא חן בעיני ההורים והם החזירו אותה מהר לארץ. הבחור ממכסיקו, בניגוד לבחור מלונדון, לא התיישב. הוא נסע אחרי אהובתו לישראל, ורדף אחריה במשך שלושה ימים עם טבעת נשואין. אחרי שלושה ימים הוא התיישב וחזר לארצו. אירית נשארה בארץ. היא לא סר-בלת כאן. כולם אוהבים אותה, פולט חש-כים שהיא נחמדה וסימפטית וכל מיני בחו-רים ישראלים מוכנים לקחת אותה לכל מיני מקומות. אבל היא לא מצליחה למצוא כאן אהבת גדולות.



אירית

המאהב

מתכוון

מריה וינסנט אוהבת את ישראל. היא מוצאת לה בארץ הרבה עיסוקים שונים, מגוונים. היא ביקרה בארץ כבר פעמיים. בי-פעם הראשונה באה בחור זמרת, המתאהבת בכל מיני גברים מתוך קהל-המאזינים שלה. ובפעם השנייה באה בחור מאהבת. השרה שרים ערבים לקהל המעריצים שלה.

עכשיו היא עומדת להגיע בשלישית, והי-פנים היא תעשה כנראה את הכל ביחד. בי-פאריס מצבה די קשה. אישה-שיריים שלה, מיקי הרגיטי, עזב אותה לחלוטין. היא היתה כנראה קצת בודה בזמן האחרון, ולכן נזכרה באוסף המעריצים שלה מארץ-ישראל.

בשבוע שעבר היא ציללה לאחד ממאה-ביה הישראלים הקרובים, הודיעה לו ש-היא עומדת להגיע בעוד חודשיים, וביק-שה ממנו שיתכונן. כששאלו אותה בפאריס מדוע היא נוסעת דווקא לישראל, ולעיתים כל כך קרובות, היא הצהירה: "ישראל זוהי ארץ האהבה". האיש עכשיו מתכוון בכל הרצינות. הני-לקראת רגע גדול-זה התגרש מאשתו לפני כמה שבועות.

אבידן על אבידן

דגול אומנם נעלם, אבל הוא דאג להעביר ממרחקים לעיתונות העברית את כל ה-חדשות עליו, ולצרף כל הזמן תמונות. בהתחלה הודיע שעלה על אוניה שוודית המובילה בשר, משום שקיבל בה כרטיס חינם מאחד מבעלי בריכת תל-אביב. על ה-אוניה הוא החליט לקצץ את זקנו המפורסם. כאשר ירד מן האוניה בארצות-הברית, התליט שהוא דומה לשחקן ההוליוודי ג'ורג' המילטון. לכבוד זה שחרר לעצמו פולקס-וואגן, והתחיל להוביל בו בחורות ערומות. הוא ניסה גם, כמו ג'ורג' המילטון, להי-שג מכוננית רולס-רויס, ואת בתו של הנשיא גינסון, אבל לא כל כך הצליח. לעומת זאת הוא שלח לארץ תמונה של אחת התחזיות הערומות שלו. בתמונה עצמה, היא קצת לבושה, וקוראים לה סו הוי.

הודיעות האחרונות. ששלח השבוע לארץ, סיפרו שהוא מתפרנס מתרצאות בפני ירו-דים, ישראלים ואמריקאים, על "הופעתו של הצבר כדגם יהודי חדש".

ידיעה עוד יותר אחרונה סיפרה שהוא עומד להוציא ספר שיקרא מיכון — שפת עבר לבעלי השכלה גבוהה. את העיטורים תעשה לו בחורה שהכיר שם.

הוא היה רוצה לשלוח עוד הודעות על תולדות דוד אבידן, אבל הוא העדיף לשלוח לי שיר שרודי אבידן כתב כמו ידעו: כולם עולים עלי / ולא רוצים לרדת. / החיים, אני אומר לעצמי, החיים — זה לא סחורה.



סו הוי

איזה ממזר!

בבית-החוליס איכילוב, במחלקה לפנינו, שוכב לו בשקט פג קטן בן מינוס חודשיים. הוא נראה כמו פג רגיל בהחלט. הוא קטניק, מקבל אוכל סצל מיני מכשירים, ולא מבלבל מדי את המח לרופאים וגאחיות. מבט ראשון אפשר להשיב שהוא סתם פג קטן סתם חשיבות. מבט שני מסתבר שזה לא סתם פג אלא זה פג בלתי-חוקי, וכדו של אש יודע בשרות הדיפלומטי של ישראל. המשפחה שלו השתדלה לשמור את מוצאו בסוד. ביקשנו ממנו שלא יגלה את שם-אמו ולא את שם-אביו, ודרשו מהאחיות לשמור גם הן על אותו סוד. אבל סוד כזה אינו מחזיק מעמד הרבה זמן. אכשהפג הקטן עבר את החודש הראשון שלו באינקובטור, כבר ידעו כולם על מוצאו. התברר שהוא התחיל את חייו על צד שמאל. הוא התחיל להתפתח מחוץ למסגרת הנשואין, והוא נולד מבלי לחכות עד שיגמרו תשעת-החוד-שים שלו, וכאילו שכל זה לא הספיק לו, אז עוד האמא שלו עזבה אותו, ונסעה להשתלמות בחוץ-לארץ.